

“मीठे बच्चे- तिमी मिलेर रहनु छ, मतभेदमा आउनु हुँदैन, कुनै पनि विकारी आदत छ भने त्यसलाई छोड, कसैलाई पनि दुःख नदेऊ।”

प्रश्न:- जन्म-जन्मान्तरको लागि उच्च पद पाउन कुनचाहिँ दया स्वयं माथि अवश्य गर्नु पर्छ?

उत्तर:- स्वयंलाई भित्रै देखि जाँच गरेर जति पनि नराम्रा आदत छन्, क्रोध आदि विकार छन् तिनीहरूलाई निकालिदेऊ, मिलेर रहने गर, एकको श्रीमत्तमा चल, मतभेदमा नआऊ, कुनै पनि नराम्रा कुरा न त सुन्नु छ, न सुनाउनु छ। यही आफूले आफै माथि दया गर्नु हो। यसबाट नै जन्म-जन्मान्तरको लागि उच्च पद मिल्छ। जसले आफै माथि दया गर्दैन, उसले २१ जन्मको सुखलाई रेखा लगाइदिन्छ।

गीत:- ओम् नमो शिवाए .....

ओम् शान्ति। शिवबाबाको महिमा बच्चाहरूले सुन्थौ। यो महिमा कसले गर्छ र कसले जान्दछ? केवल ब्राह्मण कुल भूषण अर्थात् नयाँ मनुष्य सृष्टिको सम्प्रदाय, जसलाई परमपिता परमात्मा ले आफ्नो बनाउनु भयो या जन्म दिनुभयो उसैले जान्दछ किनकि पहिला-पहिला यस सृष्टिमा उनैले ब्रह्माद्वारा जन्म लिन्छन्। जसरी तिमीहरूले पहिला-पहिला जन्म लिएका छौ परमपिता परमात्माबाट। उहाँ हुनुहुन्छ सबैको सहायक, सारा दुनियाँको सहायक, सबै दुःख दूर गर्नेवाला हुनुहुन्छ। मनुष्य धेरै दुःखी छन् किनकि अहिले छ कलियुगको अन्त्य। त्यसैले सबैको सहायक बन्नुहुन्छ। फेरि पनि अक्षर छ नि आम र खास। खास भारतवर्षको हो, उनीहरूमा पनि खास जो धेरै जन्मको अन्त्यको जन्ममा आएर मिल्छन् अर्थात् जो पहिला-पहिला सृष्टिमा आउँछन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ कसरी सबैको सहायक आएर बन्नुहुन्छ। भगतले भगवान्लाई याद गर्छन्, तर भगवान्लाई जान्दैनन्। जब भगवान्लाई नै जान्दैनन् भने भगवान् जो नयाँ ब्राह्मण मुख वंशावली रचनुहुन्छ, उनीहरूलाई पनि जान्दैनन्। परमपिता परमात्मा आएर सबैभन्दा पहिला ब्राह्मण सम्प्रदाय रचनुहुन्छ, यो कसैलाई थाहा नै छैन। आदि सनातन देवी-देवता धर्म त हुन्छ सत्ययुगमा। बाँकी संगमयुगलाई भुलेका छन् किनकि गीताको भगवान्लाई नै द्वापरमा लगेका छन्। सत्ययुगको आदि र कलियुगको अन्त्यको संगमको विषयमा कसैलाई थाहा छैन। न गीताको भगवानलाई जान्दछन्। गीता त हो नै सबै शास्त्रहरूको माता-पिता। यस्तो होइन केवल भारतका शास्त्रहरूको माता-पिता हो। होइन, सारा दुनियाँमा जति पनि ठूला-ठूला शास्त्रहरू छन्, सबैको माता-पिता हो। भगवानुवाच- मैले तिमीलाई फेरि सहज राजयोग सिकाउँछु जसलाई फेरि गीता नाम दिएका छन्। आफूलाई पनि भन्नु पर्छ- मैले नयाँ गीता सुनाउँछु। पुरानो गीता त खण्डन गरिएको छ। यो त भगवानले स्वयं बसेर आफ्नो मुख कमलबाट सुनाउनुहुन्छ। तिम्रो बुद्धिमा परमपिता परमात्मा शिव नै याद आउँछ। उहाँ हुनुहुन्छ स्वर्गको रचयिता, सबैको सहायक। कृष्णलाई सबैको सहायक भनिँदैन। भगवान् सृष्टिको रचयिता एक नै हुनुहुन्छ। कृष्ण त स्वयं रचना हुन्। बगैँचाका फस्टक्लास फूल हुन्। परमपिता परमात्मा लाई बागवान पनि भनिन्छ, खिवैया पनि भनिन्छ। मनुष्यले त बुझ्न सक्दैनन्- खिवैया कसरी हुनुहुन्छ? वास्तवमा असार संसारबाट लगेर फेरि यहाँ नयाँ दुनियाँमा पठाउनुहुन्छ। यहाँ नै फूलहरूको

बगैंचा बनाउनुहुन्छ। सबै बच्चा जो भगत बनेका छन्, वास्तवमा भगवान्का सन्तान थिए। उनीहरूलाई मायाले दुःखी बनाउँछ। भगवान् त हुनुहुन्छ नै एक। उहाँले सबै भक्तहरूलाई अवश्य सुख दिनुहुन्छ। कसैले पनि कसैलाई सुख दियो भने उसलाई याद गर्छन्। स्त्रीले पतिलाई अथवा बच्चाले पितालाई अथवा साथीले साथीलाई याद गर्छन्। अवश्य उसले सुख दिएको हुनु पर्छ। भाइ भन्दा पनि साथी प्यारो हुन्छ किनकि सुख दिन्छ। सुख दिनेवालालाई नै याद गरिन्छ। अहिले सारा सृष्टिका मनुष्य भगत छन्। मनुष्यको नै ८४ जन्म गाइएको छ। कुरुर बिरालोको ८४ जन्म भनिंदैन। गाइएको पनि छ— आत्मा परमात्मा अलग रहे... यस समय मेला हुन्छ। परमपिता परमात्मा सबै बच्चाहरूको बीच आउनुहुन्छ। सभा बसेको छ नि। एक हुन्छ सुखको सभा, दोस्रो हुन्छ दुःखको। सत्ययुगमा हुन्छ सुखको सभा। यहाँ त दुःखको भनिन्छ। कोही मर्दछन् भने पनि दुःखको जमघट हुन्छ। कुनै ठूलो व्यक्ति मर्दछ त शोकमा झण्डा तल झुकाउँछन्। दुःखको सभा भयो नि। भगत धेरै दुःखी हुन्छन् त भगवान्लाई याद गर्छन्। तर उहाँलाई बिल्कुल जान्दैनन्। भन्छन् पनि उनले जन्म दिए। अन्त्यमा पनि उहाँलाई चिन्दछन् या चिन्दैनन्? अन्त्यमा गायन गर्छन् हे भगवान् तिम्रो लीला अपरम्पार छ। महिमा गाइएको छ। तिमीलाई थाहा छ बाबा न हुनु भएको भए सृष्टिचक्रको रहस्य कसले सम्झाउँथ्यो, कसले हामीलाई चक्रवर्ती बनाउँथ्यो?

अहिले संगममा तिमीले सदाको लागि दुःखबाट छुट्ने प्रयत्न गरिरहेका छौ। संगमयुग कुनै ठूलो छैन। तिम्रो यो नयाँ जन्म हो। यो छोटो युग हो— हामी बच्चाहरूको पुरुषार्थको लागि। ठूलो परीक्षा छ। यसको सब्जेक्ट सबै परीक्षाहरू भन्दा अलग छ। पाँच विकार माथि जित पाउनु छ। धेरै मनुष्यले भन्दछन् पवित्र रहन त असम्भव छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर मायालाई जित्न त धेरै मुश्किल छ। सम्झन्छन् यस्तो उस्ताद त मिल्न सक्दैन। संन्यासी पनि घरबार नछोडिकन पवित्र रहन सक्दैनन्। बाबाले यस मायालाई जित्ने युक्ति बताउनुहुन्छ। जसरी कल्प पहिला पनि सिकाउनु भएको थियो। जब बाबाले सिकाउनुहुन्छ तब हामी भगतबाट ज्ञानी बन्छौं। यसलाई नै भारतको प्राचीन ज्ञान र योग भनिन्छ। यसलाई दुनियाँमा कसैले पनि जान्दैनन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो ज्ञान प्रायः लोप हुन जान्छ र यो देवता धर्म पनि लोप हुन्छ। ड्रामामा नै यस्तो छ। जब प्रायः लोप हुन्छ, सृष्टि दुःखी हुन्छ, तब त भगवान् आएर फेरि स्थापना गर्नुहुन्छ। यो पनि कसैलाई थाहा छैन— कलियुगको अवधि कहिले पूरा हुन्छ। तिमीले नै बाबालाई र यस ड्रामाको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्दछौ। देख्नमा कति साधारण छौ— कुबिजा-अहिल्याहरू। तर ज्ञान कति उच्च छ। आफ्नो सारा ८४ जन्मको चक्रलाई तिमीलाई थाहा छ। अलिकति पनि कसैले याद गर्‍यो भने पनि राम्रो। तर कसैले प्रश्न सोध्यो र जवाफ दिन आएन भने भन्नु पर्छ— हामी अहिले पढिरहेका छौं। हामी भन्दा जान्ने छन्। उहाँहरूले तपाईंलाई राम्रो सँग सम्झाउन सक्नुहुन्छ। आफ्नो अहंकार राख्नु छैन। भन्नु पर्छ, हाम्रो बडी दिदीले राम्रो सँग सम्झाइदिनु हुन्छ। तपाईं फेरि पछि आउनुभयो भने उहाँले सम्झाइदिनु हुन्छ। सम्झ कसैले यस्तो प्रश्न निकाल्यो जसलाई बडी दिदीले पनि त्यसको उत्तर दिन सकिनन् भने बोल्नु पर्छ हामी सबैले पढिरहेका छौं। अन्त्य सम्म पढ्दै रहनेछौं। गहन भन्दा गहन नलेज सुन्दै जानेछौं। यी प्वाइन्ट अहिले हामीलाई सम्झाइएको छैन। यो त अवश्य हो, यतिका समय जो पढेका छौ त अझै गहन प्वाइन्ट

रहेका छन्, जुन सुनाउँदै रहनुहुन्छ। विद्यालयमा पनि बिस्तारै-बिस्तारै पढाइन्छ। यस्तो कहाँ हुन्छ एकै दिनमा सबै ज्ञान मिल्छ। त्यसैगरी यहाँ पनि पढाइमा, योग लगाउनमा, आफू समान बनाउनमा समय लाग्छ। बाबाले दिन-प्रतिदिन सहज बनाएर सम्झाउनुहुन्छ। भगवान् एक हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन्। भगवान्ले नै स्वर्ग स्थापना गर्नुहुन्छ भने अवश्य देवता बनाउनको लागि संगममा नै राजयोग सिकाउनुहुन्छ। चालचलन पनि यस्तो चाहिन्छ। जब पाप खतम हुन्छ अनि त विजय मालाको दाना बन्छौ। समय लाग्छ।

यो हो सुन्दर संगमको मेला। सम्झाउनु छ सारा दुनियाँका मनुष्य भगत छन्। साधना गर्छन् भगवान्को लागि— उहाँ परमात्मा आएर सबैलाई वापस लिएर जानुहुन्छ। मुक्ति-जीवन मुक्तिको ज्ञान दिनुहुन्छ, देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। संन्यासीले त सम्झन्छन् सुख काग विष्टा समान हो। त्यो त अवश्य यस दुनियाँको सुख त्यस्तो छ तर के भारतमा कहिल्यै सुख थिएन। संन्यासीले त मन पराउँछन् मुक्तिलाई। उनीहरूले कहिल्यै जीवन मुक्तिको ज्ञान दिन सक्दैनन्। भगवान्ले नै आएर राजयोग सिकाउनु पर्छ। संन्यासीहरूलाई सिकाउनु छैन किनकि उनीहरूले कुनै आदि सनातन देवी-देवता धर्म स्थापना गर्दैनन्। अहिले सबैले भन्दछन् पनि एकै मत होस्। तर यस दुनियाँमा त एकमत हुन सक्दैन। अथाह मत छन्। माता पिता, भाइ बहिनी, काका मामा आदि सबै अनेक मत दिनेहरू छन्। अब त्यसमा चल्नु छैन। एकको नै श्रीमतमा चल्नु छ। भगवान् आएर एक श्रीमत दिनुहुन्छ अनि फेरि एक मतको राजधानी हुन्छ। देवी-देवताहरू सदैव क्षीरखण्डमा रहन्छन्। यहाँ त धेरै लडाईं झगडा गरिराख्छन्। शास्त्रमा पनि छ— कौरव पाण्डव दिनमा लड्थे, रातमा क्षीरखण्ड हुन्थे। यहाँ पनि बच्चाहरूले सम्झन्छन्— हामीमा क्रोधको अंश आयो। बाबा हामीले हजुर सँग माफी माग्छौं। तिमीले पनि हेर्नु पर्छ— सारा दिनमा कसैलाई दुःख त दिइँन? कसै सँग मतभेदमा त आइँन? कसै सँग नराम्रो त बोलिँन, जसबाट कसैलाई दुःख पुगेको होस्? नराम्रो त कहिल्यै सुन्नु हुँदैन, यस्तो केही देखियो, सुनियो भने बाबालाई भन्नु पर्छ। बाबाले नै बच्चाहरूलाई सबै सम्झाउनुहुन्छ। नत्र बानी पक्का हुन जान्छ। कसैमा कुनै पनि नराम्रो बानी छ भने छोडिदिनु पर्छ, नत्र पद भ्रष्ट हुन जान्छ। बादशाहीको अगाडि प्रजाको नोकर-चाकर गरिब नै भनिन्छ नि। यी मजदूरहरू के हुन्? वहाँ पनि घर बनाउनेहरू त हुन्छन् नि। बाबा सम्झाउनुहुन्छ कहिल्यै नुन पानी हुनु छैन। क्रोध गर्नु धेरै नराम्रो हो। जन्म-जन्मान्तरको सुखलाई रेखा लाग्न जान्छ। आफू माथि दया गरिराख। ज्ञानमार्गमा चालचलन धेरै राम्रो चाहिन्छ। पाँच भूतहरूलाई भगाउँदै राख। बाबाले श्रीमत दिनुहुन्छ अब के गर्ने। धेरैले लेख्छन्— बाबा हाम्रो क्रोध छुट्यो। बिडी पिउने आदि नराम्रो बानी छुट्यो। मतलब आफू माथि दया भयो नि। अब स्वर्ग स्थापना गर्ने बाबाले स्वर्गको पद प्राप्त गराउन हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। यस्तो बुद्धिमा आउँछ? यो नशा रहनु पर्छ। जति याद गर्छौं त्यति खुशी रहन्छ। भगवान्लाई सबैले त जान्दैनन् तर न जाने पनि कल्याण त सबैको हुन्छ। सबैलाई यो थाहा होस्— भगवान् आउनु भएको छ त यहाँ भीड मच्चिनेछ। कमिलाहरू जस्तै आएर जम्मा हुन्छन्, मिल्न पनि सक्दैनन् त्यसैले धेरै कायदा साथ यो ड्रामा बनेको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ज्ञान र योग सिकेर, भगतबाट ज्ञानी आत्मा बन्नु छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर मायालाई जित्नु छ। पवित्र अवश्य बन्नु छ।
- २) ज्ञानमार्गमा धेरै राम्रो चालचलन धारण गर्नु छ। धेरै-धेरै मीठो, निरहंकारी बन्नु छ। नराम्रो कुरा बोल्नु हुँदैन। मतभेदमा आउनु हुँदैन।

वरदानः— हर आत्मा सँग आत्मिक अटूट प्यार राखेर स्नेह सम्पन्न व्यवहार गर्ने सफलतामूर्त भव

जसरी बाबा प्रति अटूट, अखण्ड, अटल प्यार छ, श्रेष्ठ भावना छ, निश्चय छ त्यस्तै ब्राह्मण आत्माहरू सँग आत्मिक प्यार अटूट र अखण्ड होस्। कसैको जस्तोसुकै संस्कार होस्, चलन होस् तर ब्राह्मण आत्माहरूको सारा कल्पमा अटूट सम्बन्ध छ। ईश्वरीय परिवार हुन्, बाबाले हरेक आत्मालाई चुनेर ईश्वरीय परिवारमा ल्याउनु भएको छ— यो स्मृति रह्यो भने आत्मिक प्यार अटूट हुनाले स्नेह सम्पन्न व्यवहार हुन्छ र सहज सफलतामूर्त बन्छौ।

स्लोगनः— अन्तर्मुखी ऊ हो, जो जतिबेला चाह्यो आवाजमा आउँछ र जतिबेला चाह्यो आवाज भन्दा पर हुन्छ।